

Ponència del Dr. Artūras Poviliūnas

President del Comitè Olímpic de Lituània entre els anys 1988 i 2012

Benvolguts col·legues, estimats amics,

És un gran plaer per a mi haver estat convidat a una conferència tan important, que se celebra a Barcelona, ciutat on se li va permetre a Lituània participar en els Jocs Olímpics després de 64 anys de pausa forçada.

En segon lloc, és un honor poder celebrar els 25 anys de la reintegració del nostre país en el Moviment Olímpic Internacional, que “de facto” es va dur a terme en una reunió del Comitè Executiu el 18 de setembre de 1991 a Berlín, i “de dret” va ser anunciada l'11 de novembre del mateix any a Lausana pel “marquès” Joan Antoni Samaranch.

En tercer lloc, em complau explicar que des del 1992, els lituans hem participat en els Jocs Olímpics - i mai hem marxat sense medalles!

Els atletes lituans van començar a participar en els Jocs Olímpics l'any 1924 a París (amb l'equip de futbol i 2 ciclistes). Tot i que aquella va ser una participació sense èxit. Lituània va participar en els Jocs de la novena Olimpíada i en els segons Jocs Olímpics d'Hivern. Després, el país va ser impedit de participar en els jocs posteriors a causa de la difícil situació econòmica i de l'esclat de la Segona Guerra Mundial.

De 1952 a 1988 (ambdós inclosos), els atletes de Lituània van poder participar en tots els Jocs Olímpics com a membres d'equips combinats de l'antiga URSS. Durant aquest període, més de 100 dels nostres atletes van competir als Jocs. Dins dels equips combinats de l'URSS, l'entrenament s'organitzava de forma centralitzada, i Lituània va copiar el sistema de formació Soviètica. Això ens va permetre aconseguir un rendiment molt alt. Per exemple, en els Jocs Olímpics de Seül, els lituans, com a part de l'equip combinat de l'URSS, van portar 10 medalles d'or cap a Lituània.

El 1988, després dels Jocs Olímpics de Seül, es va restaurar el Comitè Olímpic Nacional de Lituània (NOCL). Després del restabliment de la independència del país, ens vam negar a participar en els campionats organitzats per l'URSS i a competir dins

dels seus equips combinats, considerant que les competicions i els equips eren ja d'un país estranger. Quan vam restaurar el Comitè Olímpic Nacional de Lituània, vam ser optimistes. Pensàvem que el Comitè Olímpic Internacional ens inclouria immediatament dins la família olímpica internacional, però el COI no va poder (o va tenir por) de prendre una decisió positiva sense el consentiment de Moscou. Durant gairebé tres anys, vam quedar en un complet aïllament internacional. No obstant això, vam guanyar. El 18 de setembre de 1991, un altre "mur de Berlín" va caure. En una reunió de la Comissió Executiva del COI celebrada a la capital alemanya, Lituània, Letònia i Estònia van ser "de facto" admesos dins la família olímpica i van ser convidats a participar en els Jocs Olímpics d'Hivern d'Albertville i als Jocs Olímpics a Barcelona! En altres paraules, vam passar de la foscor a la llum.

Vam restaurar el Comitè Olímpic Nacional de Lituània l'11 de desembre de 1988, però com heu vist, vam trigar gairebé tres anys per arribar al reconeixement oficial! L'11 de març de 1990, quan Lituània va declarar la seva independència, nosaltres, els atletes de Lituània, ens vam negar a participar en els equips combinats i els campionats de l'URSS perquè no eren oberts i perquè eren els d'un altre estat. Encara que era lògic, les federacions internacionals no permetien als atletes del nostre país competir en esdeveniments oficials. Només reconeixien l'URSS. Cada vegada que ens adreçàvem a les federacions internacionals, ens enviaven al Comitè Olímpic Internacional, i el Comitè ens responia que tot seria possible quan els problemes polítics fossin resolts.

Malgrat tot, no ens vam quedar asseguts sense fer res. Els nostres compatriotes dels Estats Units i d'Austràlia van escriure peticions al COI. També hi havia gent aquí a Espanya que ens van ajudar. M'agradaria destacar en particular el paper de Xavier Vinyals, i no només en el camp dels esports. Va organitzar una gran conferència internacional d'esports a Barcelona amb l'objectiu d'estendre a la resta del món el missatge sobre el desig i el dret de Lituània, Letònia, Estònia i Catalunya a participar amb equips independents en els Jocs Olímpics. També va fundar un centre de premsa per comunicar notícies del Bàltic. Per tant, aprofitant l'avinentsa, m'agradaria donar les gràcies a XAVIER VINYALS i als seus col·legues per l'excel·lent conferència i per haver donat suport a Lituània en el reconeixement de la seva Independència.

També m'agradaria explicar-vos breument com és l'organització esportiva al meu país. Sabran que el sistema d'organització dels esports a l'URSS estava basat en l'estat.

Era dirigit pel Comitè d'Esports de l'URSS i els comitès esportius de les repúbliques. Després de restaurar el Comitè Olímpic Nacional de Lituània, vam oferir major autonomia a les federacions esportives. (En aquell moment, no teníem ni tan sols Carta Olímpica!).

Després dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, quan vam guanyar la primera medalla d'or olímpica (llançament de disc - Romas Ubartas), amb medalles de bronze guanyades pels nostres jugadors de bàsquet, alguns membres de la Junta Executiva del Comitè Olímpic Nacional de Lituània es van deixar portar per l'eufòria i, recolzats pel Govern d'aquella època, van suggerir abolir el sistema "soviètic" d'entrenament d'atletes. En lloc de reformar el contingut dels plans d'entrenament dels atletes, van tancar la residència d'esportistes de Panevėžys. Les federacions esportives es van convertir en les principals autoritats responsables de la formació dels atletes. Per sort, vam tenir èxit en la preservació parcial de moltes escoles esportives.

Els següents Jocs Olímpics es van celebrar el 1996 a Atlanta (EUA). No vam aconseguir una medalla fins a l'últim dia dels Jocs: va ser el bronze que van guanyar els nostres jugadors de la selecció de bàsquet. En aquell moment, va ser quan la majoria es va adonar que el sistema d'entrenament d'atletes no funcionava. Per tant, sobre la base d'un acord general de les organitzacions esportives del país es va crear el centre lituà d'entrenament olímpic. Vam reunir els millors entrenadors, professionals mèdics, investigadors esportius, massatgistes, i gestors per establir un nou sistema centralitzat de formació pels atletes. I va funcionar! (En cooperació amb el Departament d'Educació Física i Esports, federacions i, sens dubte, el Comitè Olímpic).

- L'any 2000, als Jocs Olímpics de Sydney, vam guanyar 2 d'ors i 3 bronzes.
- L'any 2004 a Atenes: 1 or i 2 medalles de plata.
- El 2008 a Beijing: 2 de plata i 3 de bronze.
- El 2012, a Londres: 2 d'or, 1 de plata i 2 de bronze, així com 12 atletes entre el 4 i el 8è lloc.
- I aquest 2016, a Rio de Janeiro, hem aconseguit 1 medalla de plata i 3 de bronze.

A Lituània, els Jocs Olímpics es pot dir que són un dels principals esdeveniments, no només esportius.. No obstant això, l'interès per ells disminueix gradualment. Per què?

I aquesta és la meva opinió personal. El Comitè Olímpic Internacional ha d'abordar urgentment els problemes següents:

1) Dopatge. Si se li atorga una medalla olímpica, quina sigui, a un atleta i després d'uns anys la perd a causa de la utilització de preparats farmacèutics prohibits... això està molt bé, perquè la veritat guanya. Malgrat això, com se sent l'esportista que hauria d'haver pujat al podi olímpic i no ho ha fet? Durant molt temps ha estat oblidat. Si no es pot tenir la seguretat que una medalla s'ha guanyat honestament, això fa mal i es converteix en una experiència dolorosa.

2) Em vaig sentir molt malament quan el COI va decidir convertir els Jocs Mundials de la Joventut en els Jocs Olímpics de la Joventut. Entenc que el nou president d'aleshores, el comte Jacques Rogge, necessités fer alguna cosa per passar a la posteritat, però, és difícil d'entendre que el jovent i gairebé totes les altres persones (almenys a Lituània) els passin a veure els campions d'aquesta competició com a campions "olímpics".

3) No dono suport a la introducció de nous esports al programa olímpic, o a fer canvis en l'estructura organitzativa del COI. Crec que el Comitè Olímpic Internacional i els Jocs Olímpics han de ser tan estables com sigui possible, en lloc de tenir una actitud submissa respecte als nous esports extrems que actualment són molt populars entre els joves.

4) El fet que els habitants de les ciutats que sol·liciten convertir-se en ciutats candidates a ser seu dels Jocs Olímpics votin en referèndum no donar suport a la idea d'organitzar uns Jocs (un esdeveniment molt car), no parla molt bé, per desgràcia, en favor del Moviment Olímpic.

Per tant, crec que només resolent les qüestions esmentades podrà aconseguir, el Moviment Olímpic, sota el lideratge del president del COI, Dr. Thomas Bach, la popularitat que tots volem.

Gràcies per la vostra atenció. Amics per sempre.